

elle, se tulgo wõitlema. Siin ma seisn! Niime tago neimad päwa ja kohta, millal ja kus rammo allame katsuma. Andke mulle armolikult lubba, waña muistest lombet möda tülli lõppetada." —

Mahtwas pañi sedda kuuldes Reinowadderi julgust imels; mõllemad pealekaebajad — koddajänes ja warres — ei usaldanud üht sõna enam räkida, waid läksid ehmatades kuñinga koast wälja. Minnes räkisid neimad isselekkis: „Pahha luggu, et leddagi näggemas ei olnud. Kuis jõuame temaga wõidelda? Tägo absi parremine nisammoti; kül ta üksford ka oma tenitud palka saab leidma.“

Reissikõp ja Kriimsilm näggid nukral meel kaebajate minikut. Seal üdis kuñingas: „Kellel Reinowadderi peale kaebamist, se astugo ette ja tehko su lahti? Gile olli kaebajaid küllalte, nüüd seisab süüdlane meie ees! kus ähwardajad jänud?“

Reinowadder ütles: „Se on kurri Ma: ilma wiis; selja tagga fossitakse ja mõistetakse süüd mitmele, agga kui mehhed isse kuulmas, siis lähwad wallelikude suud linni. Warres ja koddajänes olleks koco parsile jänud, kui nad mind siin olleks teadnud ollema; nüüd poewad mõllemad peito ja palluwad sallamahti süüd andeks. Ma leppin nende abiga! Sest näate selgest, armoline kuñingas! mis seal tõuseb, kus teleyeksjatele lubba antakse trui teenrite selja tagga lorriseda. Miña kül neid ei larda, agga teiste kassuks pean sedda nimetama.“

„Kule, wõrofael! mis ma sulle ütlen,“ kär-

gatas kuñingas. „Siña mõrtsukas ja warras! Mis kurriwaim sind taggalihtutas, et mino ustawa kirjafandja Argpüksi ärratapsid? Mis kurja olli wagga loom sulle teinud? Eks ma annud sulle wanad süüd andeks? pealegi weel päuna ja kingad, misga wagga teele piddid minema? Siño meleparrandamise eßimene tö tappis wagga Argpüksi; Kohhekel piddi kirjataskus tema werriise pä seie landma; tema tunnistab sure kohto ees: Reinowadder sadab teile kirjad, mis meie ühhel nõul kirjutasime. Paunas ei olnud mund kui jäñese werriine pä. Selle teotuse pärrast käskisin Kohhekellla ärraukkata; sedda sama palka peab ka sulle sama.“

Reinowadder küsis kui ehmatades: „Kas Argpüks ja Kohhekel surnud? Oh, miña waene, mis miñust nüüd peab sama? Miño kallim warrandus on nende kelwide läbbi ärrakaddunud. Nendega saatsin teile, armoline kuñingas, wagga kallid annid, et kessamaid Ma: ilma kuskil ei leita. Kes wõis ial uskuda, et Kohhekel Argpüksi mõrtsukaks ja mino warra rõõwliks piddi sama? Wata imet! mis süggaw põhhi waggast jookswal weel on.“

Kuñingas astus wihhaga toast kambriisse, ei wõtnud Reinowadderi juttu õffoni kuulda, waid piddas nõuu, temale mõrtsuka palka anda. Kuñingana olli perdiko enmandaga maggusal juttul, kui kuñingas ülle läwwe astus. Suudmõda olli kuñingal ja kuñingasal armas; sellest tõussis Reinowadderile kassu. Suudmõda olli kolitud, tark ja